

Odpoledne seděli všichni tři v jídelně Borgeových. Luk měl před sebou otevřený počítač. Oskenoval Patrikův rukopis.

„Teď můžeme psát na počítači tak, jako bys to psal sám rukou,“ vysvětloval.

„Ty jsi prostě génius!“ nešetřil chválou Patrik.

„Ale tvůj minipočítač je ještě pořád někde pryč,“ vzpomněla si Biggi.

Luk smutně přikývl. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že by se na ostrůvek v parku vypravil ve dne. Pak ji ale zavrhl, protože by ho jednak mohl načapat hlídač, jednak ho ještě stále polévala hrůza, když si vzpomněl na obludu, která tam číhala pod hladinou.

Nebo to byla opravdu jen jejich fantazie? Kdepak, nemohl to být přelud! Viděli to přece všichni tři.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil kdosi ode dveří.

Stál tam pan Mandorf a ostýchavě kýval na Tygry.

„Dobré odpoledne, to už jste dneska doma?“ divila se Biggi.

Pan Mandorf si poklepal na aktovku. „Vzal

jsem si práci s sebou domů. Mám tu víc klidu než v laboratoři. Mohu se tu lépe soustředit.“

Z tašky vytáhl krabičku pralinek. „Něco jsem vám zase přinesl. Čokoláda je dobrá na nervy a ořechy zlepšují myšlení,“ vysvětloval vědec skromně. Otevřel krabičku a nabídl Tygrům. „Vezměte si a nechte si chutnat.“ Znovu poklepal na tašku. „No, já jsem si také udělal radost s jednou krabičkou.“ Rozpačitě se zasmál a zavřel se ve svém pokoji.

Tygři si rádi ochutnali.

